

Arrest

**nr. 292 938 van 18 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. VALCKE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 27 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U verklaart op het moment van uw persoonlijk onderhoud 31 jaar oud te zijn, maar kent uw exacte geboortedatum niet. U bent geboren in het dorp Qala Shaikh (district Chaparhar, provincie Nangarhar) en woonde er tot aan uw vertrek. U bent getrouwd met S. S. (...), zij verblijft bij uw ouders in Qala Shaikh. Jullie hebben samen twee zoons, H. (...) en B. (...). U bent nooit naar school, noch naar de madrassa geweest en bent analfabeet.

U werkte meer dan twaalf jaar als bouwvakker. U stopte met dat werk en ging in op een voorstel van uw maternale oom G. W. (...) om in zijn naaiatelier te komen werken.

Op 28 augustus 2019, u werkte op dat moment zes maanden voor uw oom, ontvingen u en uw oom een dreigbrief. Deze werd in de moskee voor jullie achtergelaten. Er stond in dat u en uw oom moesten stoppen met de slechte dingen die jullie deden. Jullie namen de brief niet serieus en bleven verder werken.

Vijftien dagen later bevonden uw oom en u zich in Ghar Abad. Het was avond en jullie waren net van een riksja gestapt toen de taliban vanuit een tuin het vuur op jullie opende. Uw oom werd geraakt en overleed, u kon weglopen.

U trok de volgende ochtend naar het huis van uw schoonouders. Zo'n maand later ontving u een tweede dreigbrief. De taliban hadden de brief aan de mullah gegeven, via uw vader kwam de brief bij u terecht. In de brief stond dat ze u niet met rust zouden laten, waar in Afghanistan u zich ook bevond. Uw vader zei dat u uit het land moest vertrekken.

Sinds uw vertrek is uw neef A. (...) vermoord, is uw broer geslagen en komen ze soms langs om uw familie lastig te vallen en te slaan. Ze vragen ook waar u bent.

In België diende u op 29 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 oktober 2022 werd er ook een derde dreigbrief, aan u geadresseerd, opgemaakt door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw taskara; drie dreigbrieven van de taliban; een brief van het districtshuis; foto's van een overleden persoon; en andere foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw beroep niet eenduidig overkomen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gevraagd naar uw beroep, geeft u aan landbouwer/herder te zijn (DVZ, Verklaring DVZ, p. 6-7, vraag 12). Tijdens het eerste deel van uw persoonlijk onderhoud, daarin werden uw personalia en uw achtergrond met u besproken, haalt u aan dat u bouwvakker was. U vertelt over dat werk en stelt dat u geen andere jobs had (CGVS, p. 7, punt 66-76). Later blijkt dat u het laatste half jaar voor uw vertrek in het naaiatelier van uw oom werkte en hangt u daar uw asielmotieven aan vast. Het doet vragen rijzen dat u niet te allen tijde hetzelfde zegt als u naar uw beroep gevraagd wordt.

Wat daar ook van zij, de gebeurtenissen waarvan u gewag maakt en die tot uw vertrek hebben geleid zijn niet geloofwaardig. Zo valt in de eerste plaats op dat u eigenlijk geen overtuigende verklaringen kunt afleggen over de reden waarom de taliban u zou vervolgen. U verklaart dat ze u en uw oom G. W. (...) ervan beschuldigden spionnen te zijn (CGVS, p. 11, punt 139). Dat komt echter niet aannemelijk over. Een eerste keer gevraagd waarom de taliban u zou willen vermoorden antwoordt u dat niet te weten (CGVS, p. 12, punt 145). Er later op gewezen dat het zeer vreemd is dat de taliban een hulpje uit een naaiatelier ervan zou verdenken een spion van de overheid te zijn antwoordt u eerst naast de kwestie, stellende dat de taliban geen genade heeft met mensen (CGVS, p. 13, punt 163). Gevraagd waarom de taliban zou denken dat jullie spionnen zijn, antwoordt u opnieuw dat niet te weten (CGVS, p. 13, punt 164). Nogmaals gevraagd waarom de taliban u zou willen vermoorden antwoordt u opnieuw dat niet te weten. U ziet geen redenen voor hen om te denken dat u een spion bent (CGVS, p. 16, punt 195 en 197). Er een laatste keer op gewezen dat de reden waarom de taliban u zogenaamd wil vermoorden een essentieel onderdeel is van uw asielmotieven en gevraagd naar die reden herhaalt u opnieuw het niet te weten en geen spion te zijn (CGVS, p. 17, punt 211). In dit kader dient ook te worden opgemerkt dat er nooit problemen geweest zijn met de taliban in de periode dat u in het naaiatelier werkte (CGVS, p. 16, punt 205); en dat u geen indicaties hebt dat uw oom – met wie u een heel goeie relatie had (CGVS, p. 10, punt 115) – een spion was. U hebt nooit iets verdachts gezien aan hem (CGVS, p. 15, punt 185-187). Er dient te worden geconcludeerd dat u geen enkel concreet element kunt aanreiken om te staven waarom de taliban u zou viseren, nochtans een essentieel element is van uw verzoek om internationale bescherming. Die conclusie hypothekeert de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Die geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door verschillende tegenstrijdige verklaringen.

Die legt u af over het incident waarbij uw oom omkwam. U stelt namelijk eerst dat u gezien hebt dat uw oom werd doodgeschoten (CGVS, p. 12, punt 140). Later, exact datzelfde gevraagd, verklaart u dat niet gezien te hebben (CGVS, p. 17, punt 183). Dergelijke tegenstrijdigheden over zeer ingrijpende gebeurtenissen ondermijnen de geloofwaardigheid van die gebeurtenissen in zeer ernstige mate.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over de eerste dreigbrief die jullie ontvingen. U verklaart namelijk tot twee keer toe dat er in die brief stond dat jullie naar hen moesten komen (CGVS, p. 11 en 13, punt 139 en 160). Later, precies daarnaar gevraagd, stelt u dat niet te weten en voegt u eraan toe dat u niet kan lezen (CGVS, p. 17, punt 214). Die uitleg riep u verschillende keren in als het over de dreigbrieven ging, deze kan echter niet overtuigen. Het betreft documenten die fundamenteel zijn voor uw vluchtmotieven, dat u niet kan lezen is geen overtuigende verklaring voor uw gebrekkige inhoudelijke kennis van die documenten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij de nodige stappen onderneemt om op de hoogte te geraken van de door hemzelf voorgelegde stavingsstukken. Uit de vertaling van de door u neergelegde dreigbrief blijkt overigens ook dat de taliban eiste dat jullie jullie naaiatelier zouden sluiten. Hoewel u verschillende keren de kans kreeg om de inhoud van de brief toe te lichten, repte u daarover met geen woord. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Dat u en uw oom de eerste dreigbrief niet serieus namen (CGVS, p. 13-14 en, punt 161, 171 en 213) en gewoon verder bleven werken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5) roept overigens ook vragen op. U verklaart dat jullie vermoedden dat iemand die een persoonlijke vete had met jullie de brief had geschreven en dat jullie niet geloofden dat het een brief van de taliban was. Jullie dachten ook dat de taliban wel naar jullie huis zou komen als ze echt problemen hadden met jullie. Het moet opgemerkt worden dat u en uw oom licht om leken te gaan met een brief die op het eerste zicht van de taliban afkomstig is. U vertelde nochtans dat u in een regio woonde waar zowel overheid als taliban dominant waren, er woonde zelfs taliban in uw dorp (CGVS, p. 9, punt 106-111). U haalt later als voorbeeld aan dat jongens uit uw dorp opgehangen werden door de taliban omdat ze thee hadden gebracht naar het politiekantoor (CGVS, p. 13, punt 163). Dat u en uw oom in dergelijke context zo licht over de dreigbrief stapten is dan ook zeer merkwaardig.

Tot slot is het vreemd dat de taliban in oktober 2022, meer dan drie jaar na de vorige dreigbrief en uw vertrek, opnieuw een dreigbrief zou sturen waarin staat dat u zich een dag later bij hen moet aanmelden. Over dat document kan nog opgemerkt worden dat het gedateerd werd op 21/3/1444 (17 oktober 2022 volgens onze kalender) en erin staat dat u zich een dag later, ook op 21/3/1444 bij de taliban moet komen aanmelden. Dat doet vragen rijzen over dit document.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Eerst moet opgemerkt worden dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De drie dreigbrieven die u neerlegt werden hierboven uitgebreid besproken; Uw taskara kan hoogstens elementen van uw identiteit staven, maar die staat niet onmiddellijk ter discussie; De brief van het districthuis bevat verklaringen van alle maleks uit uw district. Zij bevestigen als getuige uw verhaal. Het gaat dus om subjectieve verklaringen die op geen enkele manier kunnen bewijzen dat uw verklaringen waar zijn; U legt nog foto's neer van een overleden persoon en twee andere foto's. Deze documenten werden per mail bezorgd na uw persoonlijk onderhoud en betreffen uw broer, volgens uw advocaat. Het CGVS beschikt niet over meer toelichting over deze foto's of wat u ermee wil aantonen. In elk geval: uit deze foto's kan geenszins worden afgeleid dat u problemen kende met de taliban.

In verband met de e-mail die het CGVS op 14 december 2022 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted

killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme

voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de

onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmering ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij

met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "de rechten van het kind", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst betoogt verzoeker als volgt over de medewerkingsplicht en de samenwerkingsplicht:

“Ingevolge het art. 48/6 Vreemdelingenwet geldt er bij een verzoek tot internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS.

Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast. Enerzijds dient het CGVS actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet het CGVS nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen. Het CGVS moet zich dus niet enkel baseren op de algemene toestand van het land maar er moet ook een individueel onderzoek naar de situatie van verzoek(st)er plaatsvinden.

Verzoeker werkte tijdens zijn persoonlijk onderhoud goed mee en probeerde gestructureerde antwoorden te geven. Verder zorgde hij er voor dat hij stukken kon voorleggen die zijn asielaas ondersteunen.

Het betreffen de volgende stukken:

- Zijn Taskara ;*
- De 3 voornoemde dreigbrieven ;*
- Een brief van het Districtshuis ;*
- Foto's van overleden oom ;*
- Andere foto's.*

Dat de medewerkingsplicht van de verzoeker vervuld is.

Dat echter niet hetzelfde kan worden gezegd van de verweerster :

- Zo werkte ze zeer traag in het dossier van de verzoeker. Meer dan een jaar nadat ze het dossier van de verzoeker had ontvangen van de DVZ, vond pas het persoonlijk onderhoud plaats.

Verzoeker heeft hierdoor bijna 3 jaren in asielprocedure gezeten.

Verweerster mag dan niet verwonderd zijn dat de verzoeker intussen een leven in België opbouwde waarbij hij onder andere werkte. Toch vaardigde de verweerster vervolgens een weigeringsbeslissing uit, zonder rekening te houden met het langdurige verblijf en integratie van de verzoeker in België.

- Verder gaat ze niet uitgebreid in op de persoonlijke informatie en gegevens van de verzoeker. De bestreden beslissing bestaat uit 8 bladzijden waarvan er slechts 1.5 bladzijden wordt ingegaan op de asielmotieven van de verzoeker.”

Daarna geeft verzoeker een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen en gaat hij als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn individuele vrees en vluchtmotieven:

“4.2.1. Algemeen

4.2.1.1. Het CGVS is van oordeel dat er vele zaken niet aannemelijk zijn in het relaas van verzoeker. Zij acht het relaas van de verzoeker niet geloofwaardig.

Het CGVS lijkt echter te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

De term een gegronde vrees voor vervolging bevat een objectief en een subjectief element.

Het objectieve element is doorslaggevend en leidt er toe dat de vrees moet gegronde en redelijk zijn en kunnen worden verklaard aan de hand van objectieve gegevens (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

Objectieve gegevens zijn onder meer:

- De algemene toestand in het land van herkomst ;*
- Het lot van familieleden ;*
- Het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie.*

Het subjectieve element spitst zich toe op het gegeven dat de verzoeker, als individueel persoon, een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid, de achtergrond en de verblijfsduur in België, bepalend zijn.

Zo is de verzoeker een analfabeet, daar hij nooit naar school is kunnen gaan. Zijn intellectueel vermogen is dan ook beperkter en vereist enige mildheid bij de analyse en de beoordeling van de asielprocedure.

Dat de vader van de verzoeker intussen zelfs al werd aangesproken over het verblijf van de zoon in het Westen. Dat de taliban weet, thans ernstige vermoedens heeft dat hij in het Westen verblijft. Ze noemden de verzoeker dan ook reeds een ongelovige tegen zijn vader.

Dat hij intussen alweer nóg langer in het Westen verblijft en dus nog minder zal worden gezien als gelovige en des te meer als verwesterde ongelovige.

Dat hij dan ook vreest na de uitspraak van de taliban tegen zijn vader, om gevangengenomen te worden, gefolterd te worden en zelfs gedood te worden door de taliban.

Dat dit enkele voorbeelden zijn die aantonen dat er omwille van de persoonlijkheid, achtergrond en actuele situatie van de verzoeker, voldoende aanwijzingen bestaan dat verzoeker zou worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dat de verzoeker het gevoel heeft dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de bovenstaande objectieve gegevens en dat om deze reden de verweerder een onredelijke en onzorgvuldige beslissing heeft genomen.

4.2.2. Individuele vrees van verzoeker - "een ongeloofwaardig relaas"

4.2.2.1. Wat betreft het relaas van verzoeker

Het CGVS acht verzoekers verklaringen niet geloofwaardig.

Verzoeker volhardt evenwel in zijn relaas.

a) Verklaring beroep

Vooreerst werpt de verweerder op dat verzoekers verklaringen over zijn beroep niet eenduidig overkomen. Zo werd de verzoeker bij DVZ gevraagd wat zijn beroep precies was, en hij aangaf landbouwer/herder te zijn. Deze zogenaamde verklaring er bij nemend, moet worden opgemerkt dat hij enkel een vakje aankruiste.

Dat er in deze lijst geen bouwvakker is opgenomen en de verzoeker misschien een job liet aanduiden die hij kende en die misschien de aard van hetgeen hij deed, lag.

Zie pg. 27-29 van het administratieve dossier :

(...)

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de verweerder bleef de verzoeker echter steeds consistent wanneer hij het had over zijn job. Daar stelde hij consistent dat hij een bouwvakker was, zie NEP, pg. 7 :

"(...)"

Dat de verzoeker letterlijk in zijn antwoord nr. 66 stelde als bouwer met klei te werken. Dat hij daarnaast tevens meedeelde dat indien er water genoeg was, er tarwe werd geteeld.

Dat dit het telen van tarwe een handeling is die wordt gesteld door een landbouwer.

Dat hij dus bouwvakker was en soms handelingen stelde als een landbouwer.

Dat verzoeker vervolgens omwille van het lastige fysieke werk besloot om het iets rustiger aan te doen.

Hij ging dan aan de slag in het naaiatelier van zijn oom.

Dat hij verder geen andere jobs heeft gehad.

Dat hij hier steeds duidelijk over was.

Dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de mentale capaciteiten van de verzoeker en precies op zoek ging naar versprekingen of tegenstrijdigheden.

Dat dit echter geen tegenstrijdigheid betreft en het een banaal argument is in hoofde van de verweerder..

b) Betreffende het Incident waarbij oom omkwam

De volgende zogenaamde tegenstrijdigheid volgens de verweerder is de volgende, zie de bestreden beslissing, stuk 1, pg. 3 :

(...)

In punt 140 stelt de verzoeker samen met zijn oom te zijn beschoten toen ze naar Ghora Bad kwamen, net na het avondgebed.

Het was er, tijdens het schietincident, pure chaos en mensen liepen alle kanten uit.

Het was ieder voor zich om zichzelf in veiligheid te brengen.

Toen het schieten stopte, zag hij dat zijn oom was geraakt.

Vervolgens brachten de mensen van het districtshuis het levenloze lichaam naar hun dorp. Toen zag de verzoeker zijn dode oom écht en realiseerde hij zich wat er gebeurd was.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de verweerder werd het volgende gesteld over het voornoemde incident, zie NEP pg. 14-15:

"(...)"

Dat uit deze antwoorden niet kan worden afgeleid dat er tegenstrijdige antwoorden werden gegeven.

De verzoeker stelde in punt 140 dat ze werden beschoten, dat iedereen als een gek begon te lopen uit angst. Dat ze bezig waren hun eigen leven in veiligheid te brengen. Dat hij aldus niet letterlijk heeft gezien dat zijn oom werd doodgeschoten. Dat hij dit ook zegt in puntje 183.

In puntje 140 zei hij dat hij zag dat zijn oom doodgeschoten was, niet dat hij doodgeschoten werd, zoals de vraag bij puntje 183.

Het betreffen 2 verschillende situaties: verzoeker had enerzijds na de beschieting gezien dat zijn oom geraakt was, maar heeft niet live gezien dat hij werd doodgeschoten.

Opnieuw is hier geen sprake van tegenstrijdigheden, daar er niet exact hetzelfde vraag gesteld werd, zoals de verweerder stelt, waardoor ook niet kan worden verweten aan de verzoeker dat het antwoord afwijkt van het vorige antwoord.

Bovendien mag niet worden vergeten dat de intellectuele capaciteit van de verzoeker niet bijster hoog is, waardoor hij de vragen letterlijk beantwoordde. Dat dit niet kan worden verweten daar het enerzijds verschillende vragen betreffen en hij er anderzijds geen kwaad in zag.

c) Aangaande de dreigbrieven

c.1) Betreffende de inhoud van de dreigbrieven

Verder over wat betreft de inhoud van de dreigbrieven dient opnieuw te worden opgemerkt dat de verzoeker analfabeet is. Dat hij zelf die brieven niet gelezen heeft en bijgevolg via via moest vernemen wat er precies in stond. Dit houdt dan ook in dat hij niet met zekerheid kan zeggen wat er in staat.

Wanneer dan verschillende malen dezelfde vraag werd gesteld over de inhoud, begon de verzoeker te panikeren en stelde hij dat hij niet kan lezen. Door deze paniek wordt de verzoeker nu verweten dat hij een gebrekkige inhoudelijke kennis heeft van de documenten die fundamenteel zijn voor zijn asielmotieven.

Toch wenst hij te onderlijnen dat analfabetisme vaak voorkomt in Afghanistan. Dat dit er bovendien voor zorgt dat hij zich onzeker voelt en panikeert.

Verzoeker verwijst daarom kort naar enkele links die het percentage over het analfabetisme bevestigen :

- Zie bijvoorbeeld het artikel van VRT, "Taliban versus vrouwen", via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/09/04/moeders-voor-vrede-helpt-analfabetisme-mee-de-wereld-uit>:

"(...)"

- Zie bijvoorbeeld het artikel van UNICEF, "Afghanistan een dodelijke plaats voor kinderen", via <https://www.unicef.be/nl/news/afghanistan-een-dodelijke-plaats-voor-kinderen>, eigen markering:

"(...)"

- Zie artikel KNACK, "Wat heeft het voor zin een land te bombarderen als daar geen politieke doelen mee worden gerealiseerd?", via <https://www.knack.be/opinie/wat-heeft-het-voor-zin-een-land-te-bombarderen-als-daar-geen-politieke-doelen-mee-woorden-gerealiseerd/>, eigen markeringen :

"(...)"

De verzoeker heeft wel degelijk de nodige stappen ondernomen om op de hoogte te geraken van de voorgelegde stavingstukken.

Dat de verzoeker vertelde wat er in de brieven stond, doch toen hem herhaaldelijk gevraagd werd wat er effectief in de brieven stond, panikeerde hij. Hij wou namelijk eerst verbergen dat hij analfabeet was uit schaamte. Dat deze schaamte een vaak voorkomend fenomeen is bij mensen die ongeletterd zijn. (zie bijvoorbeeld <https://www.oneworld.nl/lezen/discriminatie/sociaal-onrecht/ik-laaggeletterd-ik-ken-de-term-pas-net/>)

Laaggeletterden begrijpen en onthouden vooral door voordoen, nadoen en herhalen. (zie <https://www.knmp.nl/dossiers/laaggeletterden-en-migranten/laaggeletterden-herkennen-en-communiceren>)

Dat hij enigszins overtuigd was van de inhoud van de dreigbrieven omdat deze inhoud aan hem vaak herhaald werd. Dat hij nadien moest toegeven aan de verweerster dat de info over de brieven, info was die hij had verkregen van anderen, maar deze niet kon verifiëren.

c.2) Betreffende de corruptie in Afghanistan

De verzoeker stelt dat ze de le dreigbrief niet echt serieus namen. De verzoeker had in zijn ogen niets fout gedaan en besepte dat ook andere dorpsbewoners hen konden proberen op stang te jagen.

Dat hij dus niet geloofde dat deze brief effectief van de taliban uit kwam.

Dat dit ook iets is wat de verweerster zelfs stelt in haar bestreden beslissing.

Dat er wel eens valse documenten worden gemaakt en de corruptie welig tiert in het land.

Zie de bestreden beslissing, stuk 1, pg. 3 :

"(...)"

Dat de verzoeker zich baseerde op zijn persoonlijke situatie en de objectieve elementen van zijn eigen entourage om de eerste brief weg te wuiven. Zijn oom was ook niet overtuigd – en hij was diegene die de brief had gelezen – waardoor de verzoeker dacht dat er eventueel anderen achter de brief zaten dan de taliban om hen schrik aan te jagen.

Verweerster heeft aldus gelijk dat ze sceptisch tegenover bepaalde documenten staat, toch dient te worden opgemerkt dat er ondanks het feit dat er corruptie bestaat in het land, dit geen vrijgeleide geeft om alle documenten automatische te minimaliseren of in vraag te trekken, van haar kant uit.

Dat er tevens rekening dient gehouden te worden met de beïnvloeding door eigen ervaring met corruptie, het publieke debat over corruptie in de media en onder vrienden en familieleden.

De wisselwerking tussen de objectieve en subjectieve elementen wordt tevens besproken in het rapport van UNODC, met titel "Corruption in Afghanistan: Recent patterns and trends, december 2012", https://www.unodc.org/documents/lpo-brazil/Topics_corruption/Publicacoes/Corruption_in_Afghanistan_FINAL.pdf, pg. 28, eigen markering :

"(...)"

Dat de eerste brief voor de verzoeker en diens oom, rekening houdende met voornoemde objectieve en subjectieve invloeden, als niet ernstig werd beschouwd.

Echter, bij het ontvangen van de volgende brief, gericht aan de verzoeker, begon toch enige vrees te rijzen. De ontvangst van de 2e brief en de dood van de oom samen, zorgen er deze keer wel voor dat de verzoeker en zijn familie een enorme vrees voor hun leven te pakken kregen.

De verzoeker besloot vervolgens het land te verlaten uit vrees wat er verder zou kunnen gebeuren. Dat dit een goede zet was: intussen werd ook zijn neef Abid vermoord en wordt zijn familie geregeld lastig gevallen.

Dat ondanks de hoge graad aan corruptie dient te worden vastgesteld dat er effectief 'officiële' documenten worden uitgevaardigd en effectief angst inboezemen.

Dat de verweerster niet zomaar kan stellen dat ze vervalst zijn, maar in het licht van haar onderzoeks- en medewerkingsplicht met alle objectieve- en subjectieve elementen dient rekening te houden.

Dat ze verplicht is, ondanks haar vooringenomen twijfels, alle elementen grondig te onderzoeken naar de vrees en vervolging of het reële risico op ernstige schade in hoofde van de verzoeker.

Dat de verzoeker van oordeel is dat ze dit niet gedaan heeft en zich blindstaarde op haar vooringenomenheid. Er is aldus sprake van een onredelijke en onzorgvuldige beslissing.

Dat de verweerster indien ze zich niet had blindgestaard op de zogenaamde tegenstrijdigheden, ze tot de vaststelling was gekomen dat de verzoeker wel degelijk een gegronde vrees kent ten opzichte van het land van herkomst."

Aangaande zijn langdurig verblijf in het Westen voert verzoeker het volgende aan:

"d.1) De verzoeker heeft intussen ook al 3 jaar Afghanistan verlaten.

Dat hij intussen 3 jaren beïnvloed wordt door andere, Westerse waarden en normen.

Zo werkt hij al jaren in België en wordt hij omringd door Belgen.

Dat hij ondanks zijn 27 jarig bestaan in Afghanistan toch sterk veranderde en zich niet zie terugkeren naar een land dat sinds zijn vertrek drastisch veranderde.

Nu de taliban aan de macht is, door wie hij reeds in het verleden werd geïsoleerd, vreest hij meer dan ooit zijn leven. Dit enerzijds door zijn verleden, maar nu aangesterkt door zijn langdurig verblijf in België.

Dat het op heden onvoldoende duidelijk is hoe de taliban zulke personen zal percipiëren en hoe ze hen zouden behandelen bij een eventuele terugkeer.

Dat de verweerster geen garanties kan bieden dat de verzoeker niet dubbel en dik zal worden geïsoleerd en zijn leven zal worden ontnomen.

Dat hij bovendien bijna onredelijk lang in asielprocedure zit.

Dat de DVZ in dergelijke gevallen toestaat dat asielzoekers een humanitaire regularisatie aanvragen. Dat ze zo indirect erkent dat een asielzoeker die 3 jaren in België verblijft, goed geïntegreerd is. (zie bijvoorbeeld <https://www.agii.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-criteria-voor-een-gegronde-9bis-aanvraag/lange-asielprocedure>)

d.2) Verder dient te worden opgemerkt dat het leven gescheiden van zijn familie de verzoeker zwaar valt. Hij wenst te herhalen dat indien hij geen problemen had gehad in Afghanistan, hij ook nooit vertrokken zou zijn.

Hij had het goed en deed zijn job graag.

Hij kende het land en de streek en bovenal hij had er zijn familiale en sociale netwerk.

Dat hij hen na al die jaren gescheiden nog steeds erg mist, maar terugkeren er niet in zit, gezien de actuele dreigingen en de vermoorde familieleden."

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent ook dat er *in casu* persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die zijn risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen en wijst in dit verband op de aanwezigheid van *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) in zijn regio van afkomst. Ook gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze situatie overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 15 mei 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij hij loonfiches van zijn interim tewerkstelling bij AGO die betrekking hebben op de periode van mei 2022 tot en met maart 2023 (stuk 3), een arbeidsovereenkomst bij JATT VIP SRL voor de periode van 22 juli 2021 tot en met 21 oktober 2021 (stuk 4) en arbeidsovereenkomsten bij ABUZARR bvba voor de periode van 22 september 2021 tot en met 31 oktober 2021 (stuk 5) en voor de periode van 5 november 2021 tot en met 31 januari 2022 (stuk 6) voegt en waarin hij refereert aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het nieuwsbericht “*Nangarhar Investors Concerned Over Their Safety*” van Tolonews van 15 september 2017 en aan het rapport “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 27 februari 2023.

2.2.3. Op 12 juni 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van “*de rechten van het kind*”, doch laat hij na te concretiseren welke rechten van het kind *in casu* geschonden zouden zijn, laat staan op welke wijze deze rechten geschonden zouden zijn, temeer nu hij reeds geruime tijd meerderjarig en dus geen kind meer is.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), of omdat hij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, nu (i) zijn verklaringen over zijn beroep niet eenduidig overkomen, (ii) hij geen overtuigende verklaringen kan afleggen over de reden waarom de taliban hem zouden vervolgen, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident waarbij zijn oom omkwam en over de eerste dreigbrief, (iv) het ook vragen oproept dat hij en zijn oom de eerste dreigbrief niet serieus namen en gewoon verder bleven werken, (v) het vreemd is dat de taliban in oktober 2022, meer dan drie jaar na de vorige dreigbrief en zijn vertrek, opnieuw een dreigbrief zou sturen waarin staat dat hij zich een dag later bij hen moet aanmelden, (vi) de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en (vii) de opmerkingen in de e-mail die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 14 december 2022 ontving van zijn advocaat geen ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem ervan zouden verdenken een spion te zijn. Op 28 augustus 2019, toen hij zes maanden voor zijn maternale oom G. W. werkte in diens naaiatelier, zouden verzoeker en zijn oom een dreigbrief hebben ontvangen waarin stond dat zij moesten stoppen met de slechte dingen die zij deden. Zij zouden de brief niet serieus hebben genomen en verder zijn blijven werken. Vijftien dagen later zouden de taliban in Ghar Abad vanuit een tuin het vuur op verzoeker en zijn oom hebben geopend, waarbij verzoekers oom geraakt werd en overleed. Verzoeker zou hebben kunnen weglopen en de volgende ochtend naar het huis van zijn schoonouders zijn getrokken. Ongeveer een maand later zou hij een tweede dreigbrief hebben ontvangen. Hierna zou hij uit Afghanistan zijn weggevlucht. Sinds zijn vertrek zou zijn neef A. zijn

vermoord, zijn broer zijn geslagen en de taliban zijn langskomen om zijn familie lastig te vallen en te slaan. De taliban zouden ook vragen waar verzoeker is. Op 17 oktober 2022 zou er nog een derde aan verzoeker geadresseerde dreigbrief zijn opgemaakt door de taliban.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze opmerkt dat verzoekers verklaringen over zijn beroep niet eenduidig overkomen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht: *“Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gevraagd naar uw beroep, geeft u aan landbouwer/herder te zijn (DVZ, Verklaring DVZ, p. 6-7, vraag 12). Tijdens het eerste deel van uw persoonlijk onderhoud, daarin werden uw personalia en uw achtergrond met u besproken, haalt u aan dat u bouwvakker was. U vertelt over dat werk en stelt dat u geen andere jobs had (CGVS, p. 7, punt 66-76). Later blijkt dat u het laatste half jaar voor uw vertrek in het naaiatelier van uw oom werkte en hangt u daar uw asielmotieven aan vast. Het doet vragen rijzen dat u niet te allen tijde hetzelfde zegt als u naar uw beroep gevraagd wordt.”*

Verzoeker voert aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) enkel een vakje aankruiste en wijst erop dat er in de lijst geen ‘bouwvakker’ is opgenomen en dat hij dan ook misschien een job liet aanduiden die hij kende en misschien in de aard lag van wat hij deed. In de lijst kan nochtans de optie ‘arbeider’ worden aangekruist (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 12). Indien verzoeker werkelijk hoofdzakelijk in de bouw en hierna in het naaiatelier zou hebben gewerkt – zoals hij bij het CGVS verklaarde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-10) –, kan dan ook eerder worden verwacht dat hij zou aangeven ‘arbeider’ te zijn in de plaats van landbouwer of herder. Dat verzoeker bij de vraag naar zijn beroep in zijn land van herkomst echter heeft nagelaten om het vakje ‘arbeider’ aan te kruisen en louter ‘landbouwer’ of ‘herder’, heeft aangekruist, doet reeds vragen rijzen, temeer nu hij zijn asielmotieven vasthangt aan zijn laatst uitgeoefende job in Afghanistan in het naaiatelier van zijn maternale oom.

Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS steeds consistent bleef wanneer hij het had over zijn job en dat hij er consistent stelde dat hij een bouwvakker was. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers eerst dat hij geen andere jobs had dan zijn job in de bouw, waarna hij later plots verklaarde dat hij het laatste half jaar voor zijn vertrek in het naaiatelier van zijn oom werkte (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-10). Dat hij steeds duidelijk stelde dat hij omwille van het lastige fysieke werk als bouwvakker besloot om het iets rustiger aan te doen en dan aan de slag ging in het naaiatelier van zijn oom, maar verder geen andere jobs heeft gehad, zoals hij in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Daaruit blijkt immers dat hij, reeds vooraleer hij iets vertelde over zijn job in het naaiatelier, verklaarde dat hij geen andere jobs had dan zijn job in de bouw (*ibid.*, p. 7). Verzoeker verklaarde dus niet dat hij geen andere jobs had gehad dan zijn jobs in de bouw én in het naaiatelier.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij de commissaris-generaal verwijt onvoldoende rekening te hebben gehouden met zijn mentale capaciteiten en precies op zoek te zijn gegaan naar versprekingen of tegenstrijdigheden. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker in staat is coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over zijn werkverleden, zeker nu hij zijn asielmotieven vasthangt aan zijn job in het naaiatelier van zijn oom. Aangezien verzoeker hier niet in slaagde, heeft de commissaris-generaal terecht gewezen op zijn weinig eenduidige verklaringen hierover. Verzoeker concretiseert verder niet in welke zin er geen rekening zou zijn gehouden met zijn mentale capaciteiten en hoe zijn mentale capaciteiten op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen. In zoverre hij met zijn verwijzing naar zijn mentale capaciteiten wijst op zijn analfabetisme, stelt de Raad vast dat analfabetisme geenszins een rechtvaardiging kan vormen voor dergelijke weinig eenduidige verklaringen over zijn werkverleden. Verzoeker toont niet aan dat zijn verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast en dat hij door zijn analfabetisme niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst er bovendien nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo beargumenteert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens dat de gebeurtenissen waarvan verzoeker gewag maakt en die tot zijn vertrek hebben geleid niet geloofwaardig zijn:

“Zo valt in de eerste plaats op dat u eigenlijk geen overtuigende verklaringen kunt afleggen over de reden waarom de taliban u zou vervolgen. U verklaart dat ze u en uw oom G. W. (...) ervan beschuldigden spionnen te zijn (CGVS, p. 11, punt 139). Dat komt echter niet aannemelijk over. Een eerste keer gevraagd waarom de taliban u zou willen vermoorden antwoordt u dat niet te weten (CGVS, p. 12, punt 145). Er later op gewezen dat het zeer vreemd is dat de taliban een hulpje uit een naaiatelier ervan zou verdenken een spion van de overheid te zijn antwoordt u eerst naast de kwestie, stellende dat de taliban geen genade heeft met mensen (CGVS, p. 13, punt 163). Gevraagd waarom de taliban zou denken dat jullie spionnen zijn, antwoordt u opnieuw dat niet te weten (CGVS, p. 13, punt 164). Nogmaals gevraagd waarom de taliban u zou willen vermoorden antwoordt u opnieuw dat niet te weten. U ziet geen redenen voor hen om te denken dat u een spion bent (CGVS, p. 16, punt 195 en 197). Er een laatste keer op gewezen dat de reden waarom de taliban u zogenaamd wil vermoorden een essentieel onderdeel is van uw asielmotieven en gevraagd naar die reden herhaalt u opnieuw het niet te weten en geen spion te zijn (CGVS, p. 17, punt 211). In dit kader dient ook te worden opgemerkt dat er nooit problemen geweest zijn met de taliban in de periode dat u in het naaiatelier werkte (CGVS, p. 16, punt 205); en dat u geen indicaties hebt dat uw oom – met wie u een heel goeie relatie had (CGVS, p. 10, punt 115) – een spion was. U hebt nooit iets verdachts gezien aan hem (CGVS, p. 15, punt 185-187). Er dient te worden geconcludeerd dat u geen enkel concreet element kunt aanreiken om te staven waarom de taliban u zou viseren, nochtans een essentieel element is van uw verzoek om internationale bescherming. Die conclusie hypothekeert de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Het voormeld motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de eerste dreigbrief die hij en zijn oom zouden hebben ontvangen. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U verklaart namelijk tot twee keer toe dat er in die brief stond dat jullie naar hen moesten komen (CGVS, p. 11 en 13, punt 139 en 160). Later, precies daarnaar gevraagd, stelt u dat niet te weten en voegt u eraan toe dat u niet kan lezen (CGVS, p. 17, punt 214). Die uitleg riep u verschillende keren in als het over de dreigbrieven ging, deze kan echter niet overtuigen. Het betreft documenten die fundamenteel zijn voor uw vluchtmotieven, dat u niet kan lezen is geen overtuigende verklaring voor uw gebrekkige inhoudelijke kennis van die documenten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij de nodige stappen onderneemt om op de hoogte te geraken van de door hemzelf voorgelegde stavingsstukken. Uit de vertaling van de door u neergelegde dreigbrief blijkt overigens ook dat de taliban eiste dat jullie jullie naaiatelier zouden sluiten. Hoewel u verschillende keren de kans kreeg om de inhoud van de brief toe te lichten, repte u daarover met geen woord. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen, namelijk dat hij analfabeet is en dat hij dus via via moest vernemen wat er in de brieven stond en dan ook niet met zekerheid kan zeggen wat er in staat, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich grondig informeert over de neergelegde dreigbrieven opdat hij op de hoogte is van de exacte inhoud ervan en daarover eenduidige verklaringen kan afleggen, *quod non*. Dat hij zich onzeker voelde en panikeerde wanneer hem meermaals dezelfde vraag werd gesteld, is voorts een loutere bewering die bovendien geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande pertinente en terrechte motieven van de bestreden beslissing. Indien verzoeker zich immers grondig geïnformeerd had, kan niet worden ingezien waarom hij zich onzeker zou voelen en zou panikerende wanneer hem meermaals dezelfde vraag wordt gesteld. Verzoekers beweerd paniekreactie is dan ook juist een indicatie dat hij zich niet voldoende heeft geïnformeerd over de exacte inhoud van de dreigbrieven. Verzoeker concretiseert dat hij panikeerde omdat hij eerst wou verbergen dat hij analfabeet was uit schaamte en verwijst in dit verband naar algemene informatie waaruit blijkt dat schaamte een vaak voorkomend fenomeen is bij mensen die ongeletterd zijn. De Raad stelt in dit verband echter vast dat verzoeker reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud, vooraleer hij bevraagd werd over de inhoud van de dreigbrieven, had verklaard dat hij ongeschoold was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ook bij de DVZ had hij dit reeds aangegeven (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 11). Dat hij panikeerde omdat hij wou verbergen dat hij analfabeet was, kan dan ook allerminst overtuigen. De *protection officer* van het CGVS was immers reeds op de hoogte van verzoekers gebrek aan scholing. Door verder nog louter te verwijzen naar algemene informatie over analfabetisme en te stellen dat analfabetisme vaak voorkomt in Afghanistan, slaagt verzoeker er evenmin in om de bovenstaande

motieven te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker concretiseert immers niet – en de Raad ziet niet in – in welke zin het gegeven dat analfabetisme vaak voorkomt in Afghanistan een ander licht zou werpen op de hierboven weergegeven motieven.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud van een dreigbrief die hij zelf aan de asielinstanties overlegt om zijn asielrelaas te staven, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaring dat hij en zijn oom de eerste dreigbrief niet serieus namen en gewoon verder bleven werken ook vragen oproept. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaart dat jullie vermoedden dat iemand die een persoonlijke vete had met jullie de brief had geschreven en dat jullie niet geloofden dat het een brief van de taliban was. Jullie dachten ook dat de taliban wel naar jullie huis zou komen als ze echt problemen hadden met jullie. Het moet opgemerkt worden dat u en uw oom licht om leken te gaan met een brief die op het eerste zicht van de taliban afkomstig is. U vertelde nochtans dat u in een regio woonde waar zowel overheid als taliban dominant waren, er woonde zelfs taliban in uw dorp (CGVS, p. 9, punt 106-111). U haalt later als voorbeeld aan dat jongens uit uw dorp opgehangen werden door de taliban omdat ze thee hadden gebracht naar het politiekantoor (CGVS, p. 13, punt 163). Dat u en uw oom in dergelijke context zo licht over de dreigbrief stapten is dan ook zeer merkwaardig.”

Verzoeker voert aan dat er wel eens valse documenten worden gemaakt in Afghanistan, dat de corruptie er welig tiert en dat zijn oom ook niet overtuigd was dat de brief van de taliban afkomstig was, waardoor hij dacht dat er eventueel anderen achter de brief zaten. Hij beperkt hij zich echter tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal echter eveneens merkwaardig dat verzoeker en zijn oom zo licht over de dreigbrief gingen. Omwille van de door verzoeker geschetste context kon immers worden verwacht dat hij en zijn oom zich minstens beter geïnformeerd zouden hebben over de dreigbrief. Verzoekers betoog dat zij de eerste dreigbrief als niet ernstig beschouwden, kan omwille van de door hem geschetste context dan ook niet overtuigen. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt waar hij betoogt dat de ontvangst van de tweede dreigbrief en de dood van zijn oom samen er deze keer wel voor zorgden dat hij en zijn familie een enorme vrees voor hun leven te pakken kregen en dat hij vervolgens besloot het land te verlaten, wat een goede zet bleek, nu zijn neef A. ondertussen vermoord werd en zijn familie lastig wordt gevallen. Hij doet hiermee geen enkele afbreuk aan het hierboven weergegeven pertinente motief van de bestreden beslissing dat zijn verklaring dat hij en zijn oom de eerste dreigbrief niet serieus namen en gewoon verder bleven werken vragen oproept.

Verder kan nog worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief geheel ongemoeid laat:

“Tot slot is het vreemd dat de taliban in oktober 2022, meer dan drie jaar na de vorige dreigbrief en uw vertrek, opnieuw een dreigbrief zou sturen waarin staat dat u zich een dag later bij hen moet aanmelden. Over dat document kan nog opgemerkt worden dat het gedateerd werd op 21/3/1444 (17 oktober 2022 volgens onze kalender) en erin staat dat u zich een dag later, ook op 21/3/1444 bij de taliban moet komen aanmelden. Dat doet vragen rijzen over dit document.”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat het leven gescheiden van zijn familie hem zwaar valt en dat hij, indien hij geen problemen had gehad in Afghanistan, er ook nooit vertrokken zou zijn, herhaalt hij slechts de verklaringen die hij reeds gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft afgelegd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18) zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud goed meewerkte, wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Door in zijn verzoekschrift hierop te wijzen, brengt verzoeker echter evenmin concrete argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hierboven weergegeven terechte en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Wat betreft de documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') en de e-mail die het CGVS ontving van verzoekers advocaat, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog het volgende:

"De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Eerst moet opgemerkt worden dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De drie dreigbrieven die u neerlegt werden hierboven uitgebreid besproken; Uw taskara kan hoogstens elementen van uw identiteit staven, maar die staat niet onmiddellijk ter discussie; De brief van het districthuis bevat verklaringen van alle maleks uit uw district. Zij bevestigen als getuige uw verhaal. Het gaat dus om subjectieve verklaringen die op geen enkele manier kunnen bewijzen dat uw verklaringen waar zijn; U legt nog foto's neer van een overleden persoon en twee andere foto's. Deze documenten werden per mail bezorgd na uw persoonlijk onderhoud en betreffen uw broer, volgens uw advocaat. Het CGVS beschikt niet over meer toelichting over deze foto's of wat u ermee wil aantonen. In elk geval: uit deze foto's kan geenszins worden afgeleid dat u problemen kende met de taliban.

In verband met de e-mail die het CGVS op 14 december 2022 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen."

Door in het verzoekschrift louter te betogen dat hij ervoor zorgde dat hij stukken kon voorleggen die zijn asielaas ondersteunen en deze op te sommen, slaagt verzoeker er geenszins in om een ander licht te werpen op de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert daarnaast nog aan dat de commissaris-generaal niet "zomaar" kan stellen dat de dreigbrieven vervalst zijn, maar in het licht van zijn onderzoeks- en medewerkingsplicht met alle objectieve- en subjectieve elementen rekening moet houden. De Raad merkt vooreerst op dat er in de bestreden beslissing geenszins expliciet gesteld wordt dat de dreigbrieven vervalst zouden zijn. De Raad wenst eraan te herinneren dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dienen de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het om duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal, door met de objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afghaanse documenten, nog niet *ipso facto* iedere geloofwaardigheid aan de dreigbrieven ontzegd heeft. Zoals uit het voorgaande reeds is gebleken, zijn in de bestreden beslissing immers ook andere motieven opgenomen die betrekking hebben op de door verzoeker neergelegde dreigbrieven. Het geheel van deze motieven heeft de commissaris-generaal dan ook terecht doen besluiten dat er *in casu* aan de dreigbrieven geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Waar verzoeker er nog op wijst dat het feit dat er corruptie bestaat in het land nog geen vrijgeleide geeft om alle documenten automatisch te minimaliseren of in vraag te trekken en dat er ondanks de hoge graad van corruptie dient te worden vastgesteld dat er effectief officiële documenten worden uitgevaardigd, herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal, door met de objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afghaanse documenten, er nog niet *ipso facto* iedere geloofwaardigheid aan ontzegt. Verder wijst de Raad er nog op dat er door de commissaris-generaal niet ontkend wordt dat er ook effectief officiële documenten worden uitgevaardigd in Afghanistan en dat de dreigbrieven van de taliban geen officiële documenten betreffen, zodat niet wordt ingezien wat verzoeker met dit betoog tracht aan te tonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van het feit dat zij hem ervan zouden verdenken een spion te zijn.

Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal erg traag werkte in zijn dossier en dat hij hierdoor bijna drie jaren in de asielprocedure heeft gezeten, doch hij toont niet aan – en de Raad ziet niet in – welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en het beweerde risico op ernstige schade en hij tevens aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Voor het overige is de loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De schending van de samenwerkingsplicht wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker vervolgens betoogt dat de commissaris-generaal niet uitgebreid is ingegaan op zijn persoonlijke informatie en gegevens nu de bestreden beslissing uit acht bladzijden bestaat en er slechts één en een halve bladzijde handelen over zijn asielmotieven, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing afdoende dient gemotiveerd te zijn. Het aantal bladzijden die handelen over de asielmotieven is irrelevant wanneer de bestuurlijke beslissing, zoals *in casu* inzake verzoekers asielrelaas, pertinent en draagkrachtig is. Bijgevolg kan ook wat dit betreft geen schending van de samenwerkingsplicht worden aangenomen.

Verder verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar zijn (langdurig) verblijf in het Westen. Hij vreest hierdoor gevangengenomen, gefolterd of gedood te worden door de taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst betoogt dat de commissaris-generaal een beslissing heeft uitgevaardigd zonder rekening te houden met zijn langdurige verblijf en integratie in België, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing:

“*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien

van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker concretiseert niet op welke andere wijze de commissaris-generaal rekening had moeten houden met zijn (langdurige) verblijf en beweerde integratie in België. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker dit verblijf en deze beweerde integratie in België niet ter sprake heeft gebracht in de loop van de administratieve procedure. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en kan de commissaris-generaal dan ook niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verder kon verzoeker over zijn beweerde langdurige verblijf en zijn integratie in België in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen.

Verzoeker is een meerderjarige man van 32 jaar oud die ongeveer tot zijn 28 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er dus zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker Pashtou en Dari spreekt en dat hij contact heeft met zijn familie in Afghanistan, waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een netwerk in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-6). Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog bedient van een tolk *Pashtou*. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en in staat worden geacht deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker meer dan drie jaar geleden Afghanistan verliet en inmiddels bijna drie jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aan dat hij omringd wordt door Belgen, dat hij sterk veranderde, dat hij zich niet ziet terugkeren naar Afghanistan, "een land dat sinds zijn vertrek drastisch veranderde", dat hij al goed ingeburgerd is en dat hij zijn uiterste best doet om mee te draaien in de Belgische maatschappij, doch hij laat na deze loutere beweringen verder uit te werken, te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Hieruit kan bijgevolg niet blijken dat hij zich een bepaalde

levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en aanvullende nota nog aan dat hij al jaren in België werkt en dat hij door zijn arbeidsmarktparticipatie bovendien wordt blootgesteld aan de Belgische normen en verwachtingen. Ter staving daarvan voegt hij bij zijn aanvullende nota loonfiches van zijn interim tewerkstelling bij AGO voor de periode van mei 2022 tot en met maart 2023, een arbeidsovereenkomst bij JATT VIP SRL voor de periode van 22 juli 2021 tot en met 21 oktober 2021, en arbeidsovereenkomsten bij ABUZARR bvba voor de periode van 22 september 2021 tot en met 31 oktober 2021 en voor de periode van 5 november 2021 tot en met 31 januari 2022. Deze stukken geven aan dat verzoeker meermaals de verbintenis is aangegaan om in België te werken en dat hij in België heeft gewerkt en hiervoor een loon heeft ontvangen, doch zij tonen niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Uit deze stukken blijkt immers geen daadwerkelijke verwestering, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verder nogmaals op dat hij bijna onredelijk lang – bijna drie jaren – in de asielpcedure in België zit en stelt dat de DVZ in dergelijke gevallen toestaat “*dat asielzoekers een humanitaire regularisatie aanvangen*”. Volgens verzoeker erkent de DVZ zo indirect dat een verzoeker om internationale bescherming die drie jaren in België verblijft goed geïntegreerd is. Nog daargelaten dat dit een loutere bewering betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker *in casu* een andere procedure heeft aangevat en dat een loutere goede integratie in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn nieuwe levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit en dat hij hierdoor vervolging riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Dat verzoekers vader ondertussen werd aangesproken over het verblijf van verzoeker in het Westen, dat de taliban weten, thans ernstige vermoedens hebben, dat verzoeker in het Westen verblijft en dat zij verzoeker dan ook reeds “*een ongelovige*” noemden in het gesprek met zijn vader, zijn verder loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker laat na om verdere uitleg te geven over hoe het komt dat de taliban zouden weten of ernstige vermoedens zouden hebben dat hij zich in het Westen bevindt. Met dit summier betoog slaagt hij er dan ook niet in om aannemelijk te maken dat hij gevangengenomen, gefolterd of gedood zal worden door de taliban.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie en stelt dat het op heden onvoldoende duidelijk is hoe de taliban personen die langdurig in het Westen hebben verbleven zullen percipiëren en hoe zij hen zullen behandelen bij een eventuele terugkeer. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar de rechtspraak van de Raad – in het bijzonder de arresten met nrs. “280 62/IV” en 278 653 van respectievelijk 27 januari 2023 en 12 december 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad, er nog over een netwerk beschikt en nog geen drie jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van het feit dat zij hem ervan zouden verdenken een spion te zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de

opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Dat verzoekers gezinsleden in Afghanistan geen middelen hebben om in hun basisbehoeften te voorzien en dat zij honger lijden omwille van een voedseltekort, zijn loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker met dit betoog nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hetzelfde geldt waar hij in vraag stelt of hij in Afghanistan wel de nodige toegang tot medische voorzieningen zal hebben, gelet op zijn verwesterd profiel. De Raad benadrukt tot slot dat *supra*, onder punt 2.3.4., reeds werd geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij aangeeft dat de preciaire humanitaire situatie (overwegend) wordt veroorzaakt door het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de *sharia*, en in zoverre hij daarbij verwijst naar de analogie die in het rapport van Nansen wordt gemaakt met de situatie van het bewind van *al-Shabaab* in Somalië en het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben

ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht

tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoekers regio van herkomst en de aanwezigheid van ISKP en de geweldsincidenten in zijn regio van herkomst zijn immers geen 'persoonlijke' omstandigheden in zijn hoofde. Deze elementen kunnen dus niet aanvaard worden als persoonlijke omstandigheden waardoor verzoeker bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 12 juni 2023 neergelegde aanvullende nota). Met het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Nangarhar en de (toegenomen) aanwezigheid van ISKP, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet immers rekening gehouden. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tevens naar verschillende recente rapporten en nieuwsberichten en tracht hiermee een actualisatie te geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar in het bijzonder. Deze actualisatie van de landeninformatie doet echter geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en ligt in de lijn daarvan. De Raad herhaalt tot slot dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN